

HRISTOSUL ÎNCUNUNAT

„Și pe capul Lui erau multe cununi” (Apocalipsa 19.12).

Capitolul 12

CAPUL TRUPULUI

N-am citit nimic despre „Trupul lui Hristos” (în sensul considerat acum), înainte ca Hristos să fi fost un om în cer, imagine care vorbește despre o relație cu Hristos ca Om, sugestivitatea depinzând de aceasta. Fiind o imagine figurată, trebuie să-i examinăm puterea așa cum o dezvoltă Scriptura, pentru a găsi în ea învățătura care se desprinde dintr-o asemenea categorie: pentru că în istoria lui Israel, aceste lucruri li *s-au întâmplat*” (nu numai că pot fi folosite ca tipuri, ci) „*s-au întâmplat*, ca să ne slujească drept pilde” (1 Corinteni 10.11). Tot așa putem fi siguri că oriunde în natură, în acord cu planul lui Dumnezeu, îmbrăcămintea firească nu este decât vălul care acoperă spiritualul; nici nu vom „materializa prea mult”, ci vom lăsa gloria luminii să strălucească prin cortul ei pământesc.

Aceasta ne reamintește că Domnul compară trupul Său cu templul lui Dumnezeu: „Stricați Templul acesta și în 3 zile îl voi ridica” (Ioan 2.19, 21). Și pentru aceasta este și mărturia lui Ioan: „Cuvântul S-a făcut trup și *Și-a făcut cortul* printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava Singurului născut din Tatăl” (Ioan 1.14). Aici se spune că „S-a făcut trup” („a devenit carne”) nu numai pentru că a adoptat un trup omenesc, ci pentru că, prin consecință, a intrat în sfera observației și a cunoașterii umane; și aici a început descoperirea directă a gloriei Sale: Se afla în lume și era Lumina ei.

Trupul pregătit pentru El a fost instrumentul Duhului Lui, prin care cuvintele și lucrările Sale au făcut cunoscută ascultarea unică ce L-a proclamat Omul al Doilea; în timp ce deasupra tuturor, prin toate, strălucește într-o stranie și totuși binecuvântată armonie cu aceasta o glorie mai mare. Acesta este felul în care trupul lui Hristos a fost cortul sau templul lui Dumnezeu pe pământ.

Vorbind acum despre responsabilitatea care decurge pentru credincioși din relația lor cu Hristos, apostolul folosește aceeași imagine figurativă și succesiune logică. Biserica, fiind botezată de Duhul lui Dumnezeu, este un trup, trupul lui Hristos (1 Corinteni 12.13, 27). Credincioșii, de asemenea, sunt templul lui Dumnezeu pentru același motiv: Duhul lui Dumnezeu locuiește în ei (1 Corinteni 3.16). Gândurile acestea nu mai sunt puse în conexiune aici; dar în alt loc din aceeași epistolă (1 Corinteni 6.15-20) apostolul le leagă în continuare și le aplică credinciosului ca individ și la trupul lui ca fiind locuit de Duhul Sfânt. „Trupurile voastre”, spune el, „sunt mădulare ale lui Hristos ... Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu”.

Aici, atât în cazul credinciosului, cât și în cel al lui Hristos, trupul este Templul lui Dumnezeu; iar Dumnezeu este glorificat în acest trup prin consacrarea pentru El a acelor mădulare în care omenescul se manifestă în cele mai înalte facultăți ale lui. Viața practică îl glorifică, nu numai prin caracterul manifestat în ea, ci și prin acesta, ca fruct al harului divin, acționând în virtutea lucrării binecuvântate a lui Hristos și prin Duhul lui Dumnezeu.

Desigur, nu la Biserică se referă apostolul, ci la individ; de aceea el spune că „trupurile voastre sunt *mădulare* ale lui Hristos” - neputând merge mai departe. Totuși, fundamentul este același: ființa „lipită de Domnul”, prin Duhul; iar persoana este în același fel Templul lui Dumnezeu, cum este întreaga Biserică. Până aici, cel puțin, persoana reprezintă întregul; „piatra vie” reprezintă sau arată natura întregii clădiri.

După cum „trupul pregătit” pentru El a fost acela în care S-a manifestat Cuvântul, iar Viața văzută astfel a devenit „Lumina oamenilor”, tot așa, în noaptea de acum a absenței Lui personale; El are un Trup în care (deși nu cu strălucirea originală) strălucește aceeași Lumină. Astfel, totdeauna se vorbește despre trupul lui Hristos ca aici, în locul manifestării. Biserica este „epistola lui Hristos, scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe niște table de piatră, ci pe niște table care sunt inimi de carne” - scrise cu razele acelei glorii ascunsă lumii și descoperită credinței: „Căci Dumnezeu, care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric”, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos (2 Corinteni 3.2-3; 4.6). Astfel, „Noi ... avem gândul lui Hristos” (1 Corinteni 2.16): în trupul lui Hristos, prin energia Duhului Său și sub controlul Capului nevăzut din ceruri, viața lui Hristos se reînnoiește continuu pe pământ. Pentru că trupul spune despre activitățile pline de viață ale unei unități organice, în care comuniunea se urzește prin slujirea fiecărui membru pentru ansamblul lor: pentru că nici un mădular al unui trup nu trăiește pentru sine și dragostea lui Hristos pentru ai Săi este reprodusă în slujirea reciprocă ce decurge din dragoste și pentru care El, care ne cunoaște cel mai bine interesele, a asigurat o varietate și o inegalitate a darurilor, pentru ca să fim mai legați împreună prin dependență reciprocă.

Așa este Biserica trup al lui Hristos, după gândul pe care-l naște Scriptura. De asemenea. Scriptura stăruie îndelung asupra piedicilor în calea realizării acestui trup și suntem determinați să le simțim în mod dureros și continuu. Dar ele nu intră acum în atenția considerațiilor noastre, după cum, în adevăr, nu intră nici chiar Biserica acum în fața ochilor noștri; ci Hristos în relația Lui cu ea. Deoarece această relație este în El condescendentă și har de nespus, ea constituie gloria Lui pentru eternitate și va umple inimile tuturor oștirilor cerului cu lauda către El. Da, a lui Dumnezeu „să fie slava în Biserică, în Hristos Isus, în toate generațiile, în vecii vecilor” (Efeseni 3.21).

În epistola către Corinteni, Biserica este contemplată în rânduiala ei, în părtășie și în slujire. Este Trupul lui Hristos (1 Corinteni 12.27) și de aceea Hristos este capul ei; dar Capul nu este înfățișat în mod explicit, ci incidental: „nici capul nu poate să zică picioarelor: „N-am trebuință de voi” (1 Corinteni 12.21). Nu găsesc nici o dificultate în a aplica aceasta la Hristos. Biserica este - în acea menire divină a ei, care este gloria harului divin - „plinătatea” Lui: Capul trebuie să aibă un trup. Și tocmai datorită acestei relații minunate se amintește acolo unde este vorba despre unitatea trupului ce nu face față mulțimii mădulelor, că „așa este și *Hristosul*”. Unii încep să aplice chiar și aceasta exclusiv la Biserică - „trupul uns”. Ei spun chiar și că situația ei de complementaritate față de Hristos nu este ideea Scripturii și că dacă îl luăm aici pe Hristos, ochiul și urechea exemplificate de apostol, ca mădulare ale trupului, vor aparține Capului; dar și în Efeseni și în Corinteni, „Trupul este privit ca fiind complet în sine, deși derivând din Hristos. Mai mult, faptul că „El I-a pus totul sub picioare și ca și Cap peste toate L-a dat Bisericii, care este trupul Lui” (Efeseni 1.22-23) este numai „pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea”. (Coloseni 1.18). În final se spune că „toate lucrurile acestea sunt doar reprezentări omenești”.

Acum ni se dă imediat asigurarea că „trupul lui Hristos” aplicat la Biserică este figurativ și de aceea și poziția lui Hristos de Cap al ei este figurativă. Ele sunt prefigurări ale unor realități pentru a căror transmitere toate cuvintele rămân neajutorate. Să le materializăm ar fi o profanare; dar se cuvine să le luăm ca pe limbajul cel mai adecvat ce s-ar putea găsi pentru a ne face cunoscut ceea ce am putea cunoaște și ceea ce Dumnezeu dorește să cunoaștem - să le luăm la deplina lor valoare, în loc s-o minimalizăm, desconsiderând astfel mesajul Duhului care l-a dat. Apostolul însuși ne asigură că „vedem, ca într-o oglindă, un mister” (1 Corinteni 13.12). Oare nu trebuie să cercetăm mai îndeaproape și să privim cu mai multă atenție toate cuvintele misterului?

Acum, sigur, apostolul folosește termenii „cap” și „trup” foarte distinctiv și determinant în ceea ce interesează relația lui Hristos cu Biserica. Sunt cuvinte folosite nu doar numai o dată sau întâmplător. Putem vedea, într-adevăr, cum prefigurările pălesc în fața unei realități covârșitoare:

pentru că trupul trebuie să crească la statura Capului (Efeseni 4.15); și din Cap, tot trupul, bine încheșat și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea (v.16). Da, Hristos hrănește Biserica și Se îngrijește de ea, pentru că suntem mădulare ale trupului Său (v.29-30). Iar în Coloseni găsim o afirmație similară (2.19).

Astfel, Trupul își trage ființa din Cap; dar aceasta nu înseamnă (cum spun unii) că, asupra trupului, Capul nu are nici o autoritate. Cu siguranță, este tocmai lucrul pe care capul îl exprimă în relația cu trupul; și de aceea, cred, apostolul poate vorbi despre ureche și ochi ca aparținând mai degrabă trupului decât capului. Pentru că nu urechea și ochiul reprezintă partea care guvernează: acea ureche care ascultă, se leagă de duhul ascultării; și însăși urechea unsă cu sânge exprimă faptul acesta în Vechiul Testament. Cu toate că Biserica vede și este guvernată inteligent, capul guvernează. Cununa este așezată pe cap. Faptul că „nici capul nu poate să zică picioarelor”, spune aici tot ce se poate spune.

Din nou, „soțiilor, fiți supuse soților voștri ca Domnului, căci soțul este capul soției, după cum și Hristos este Capul Bisericii” (Efeseni 5.22). Se poate spune oare că aici nu este vorba de autoritate?

Simpla autoritate, este drept, nu redă corect ideea de cap, care izvorăște dintr-o relație, din interese comune și care în general implică un caracter reprezentativ. Desigur, în timp ce capul și trupul pot fi în contrast unul cu celălalt, ele se află totuși într-o unitate atât de intimă, încât orice plinătate a unuia în absența celuilalt ar fi plinătatea unui cadavru. Cum am văzut, cu siguranță că Scriptura nu contemplă această unitate cum apare ea în Biserica din Corint; imaginea ei este negată de trei ori prin „nici capul nu poate să zică picioarelor” (12.21), „tot așa este și Hristos” (v.12) și „voi sunteți trupul lui Hristos” (v.27).

Am putea lăsa pasajele din Efeseni și Coloseni să vorbească de la sine, numai să realizăm cum prin ele Dumnezeu dorește să ne ridice pe cât posibil la înălțimea gândurilor Sale glorioase. Astfel, în Efeseni 1.22-23: „El I-a pus totul sub picioare și ca și Cap peste toate L-a dat Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți”. Iată cuvintele, dar cum să le interpretăm? Nu este greu de înțeles că Hristos trebuie să fie Cap peste toate lucrurile, dacă El este ceea ce este, Creatorul tuturor lucrurilor, Cel *pentru* care au fost create toate și, din nou, Cel căruia I-a plăcut să Se lege în mod etern de această creație a Lui, prin firea omenească pe care Și-a însușit-o. Dar apostolul spune, „Cap peste toate lucrurile Bisericii”: de ce și cum ale Bisericii? Aceasta nu poate semnifica o limitare a ceea ce este absolut. Nu poate însemna că în lucrurile *Bisericii* Dumnezeu I-a dat întâietatea în toate lucrurile - chiar dacă acesta ar fi sensul cuvintelor „Cap peste toate”. Nu, ci această poziție de Cap peste toate arată plinătatea resurselor Lui pentru aceea față de care este Cap într-un asemenea fel, încât ea îi este trup. Capul peste toate este Capul *unui* popor unit cu El prin Duhul, așa cum un trup este una cu capul său; astfel, plinătatea Lui în calitate de Cap necesită un trup pentru ca să poată fi un om complet. Totuși, lucrul cel mai minunat care poate fi spus este că, în relația cu Trupul Său ca plinătate a Sa, El Însuși este divin și umple totul în toți!

Putem urmări aceste gânduri și în epistola către Coloseni, deși într-o diferență de prezentare caracteristică: „Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi sunteți deplini în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri ... Capul, din care tot trupul, hrănit și strâns unit prin încheieturi și legături, crește cu creșterea lui Dumnezeu” (Coloseni 2.9, 10, 19).

Cineva a spus că n-am citit nicăieri despre un trup al lui Hristos în cer și lucrul acesta este adevărat pentru timpul prezent. Biserica nu se află încă în Cer și niciodată nu se spune că parte din ea ar fi aici și parte acolo. Nu se pune problema condiției celor care au murit, deși fiecare sfânt absent din trup este cu Domnul. Dar porțile locuinței morților nu pot birui Biserica; ea rămâne pe pământ până când va fi înălțată ca să-L întâlnească pe Domnul în văzduh, completată prin recuperarea mulțimilor de sfinți care între timp fuseseră îndepărtați prin moarte.

Acum se desfășoară o lucrare prin energia continuă a Duhului lui Dumnezeu, care lucrează prin darurile harului Său, până când Trupul va ajunge la plinătatea staturii Capului lui

binecuvântat, pentru ca să fie perfect potrivit Lui. Atunci *când* aceasta se va împlini, nu putem presupune nici măcar o clipă că ceea ce a fost urzit cu grijă va lua sfârșit fără a servi unui scop etern. Am putea gândi la fel de bine că trupurile noastre, desăvârșite prin schimbarea celor aflați în viață sau prin învierea din morți, își vor împlini menirea și vor fi lăsate deoparte pentru totdeauna. Fiecărui ne este dat să putem vedea puțin în viitor; dar aceasta nu ar trebui să stânjenească mai mult, într-un caz decât în altul, credința noastră în acel viitor. De asemenea, din slujba trupului aici putem deduce o bună parte din sensul lui viitor. Ceea ce trupul este pentru noi acum, aceea ne va fi și în veșnicie, dar într-un chip desăvârșit. Oare nu putem deduce la fel de bine că ceea ce este Trupul lui Hristos pentru El acum, aceea va fi pentru El și în veșnicie? Dar făcut desăvârșit, pentru că știm că va fi desăvârșit. Și am văzut adevărata legătură de semnificație între trupurile noastre și al Său: putem conta pe imaginile figurative ale Scripturii, date de Dumnezeu pentru învățătura noastră și nu pentru ca să fim înșelați.

Trupul este slujitorul minții și toate mădularele mărturisesc o adaptare specială la necesitățile lui variate. După cum gândim adesea - iar trupul o probează în starea de boală și de mutilare în care se află, consecință a păcatului - îl putem considera doar cu puțin mai bun decât o piedică pentru activitatea sufletului - o frână. Totuși, simplul fapt că suntem destinați pentru veșnicie în trup trebuie să ne facă să respingem asemenea concluzii pripite. Așa cum suntem alcătuiți în prezent, trupul este o necesitate chiar pentru lucrarea minții, în multe privințe; iar mintea îl antrenează, îl disciplinează și îl folosește în acord cu voia ei.

Atât cât se poate aplica aceasta la trupul lui Hristos, desigur, amintindu-ne cu toată claritatea că este în întregime prin har și nu prin necesitate, îl găsim pe Hristos într-o relație asemănătoare cu oamenii, făpturile Lui. Aici, într-adevăr, cât de des par a se manifesta contrar vocii Lui, cât de puțin strălucește lumina vieții în noi pentru a putea fi o epistolă de elogiul al Său în lume și cât de puțin arată Trupul a fi Templul gloriei Sale! Totuși, chiar disciplina mâinii Lui asupra noastră, experiența unui har care rămâne cu noi și nu ne abandonează, învățarea oricât de înceată și imperfectă a câte ceva despre calea Lui, despre paharul Lui, despre botezul Lui, toate acestea ne asigură cu privire la ceea ce descoperă Cuvântul Lui - scopul de a ne avea cu El și pentru El; un „Trup” exersat, disciplinat și în final desăvârșit, prin care Duhul Lui va înfăptui așteptările dragostei Lui, despre care chiar acum putem cunoaște puțin; dragostea va descoperi o unitate specială cu El a acestui trup, oferită în mod divin, în care El va fi glorificat, iar inima Lui satisfăcută, văzând fructul muncii sufletului Său. Și a lui Dumnezeu va fi gloria în Biserică, prin Hristos Isus, peste generații și în vecii vecilor. Amin.